

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1474/07
05.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији су пуномоћници БА и БВ, адвокати, ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. број 132/07 од 26.06.2007. године, у седници одржаној 05.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. број 132/07 од 26.06.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Књажевцу П1 број 956/06 од 07.11.2006. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд поништи решење туженог о отказу уговора о раду од 15.08.2006. године. Ставом другим изреке тужиља је обавезана да туженом на име накнаде парничних трошкова исплати 18.900,00 динара, у року од 8 дана.

Пресудом Окружног суда у Зајечару Гж. број 132/07 од 26.06.2007. године потврђена је првостепена пресуда и жалба тужиље одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се ревизијом указује, јер је изрека пресуде јасна, непротивуречи сама себи нити разлозима пресуде и у њој су наведени јасни разлози о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је 11.04.2006. године учинила повреду радне дужности предвиђену одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и члана 20. став 2. тачка 1. Анекса број 1 уговора о раду, јер приликом извршене контроле од стране пореског инспектора, у киоску у ком је радила, није чувала књигу дневних извештаја на месту где се врши промет добара. Због овог прекршаја, решењем Министарства финансија - Пореска управа - Филијала Стари град у Београду од 19.06.2006. године кажњена је новчаном казном од 200.000,00 динара, а тужени новчаном казном од 500.000,00 динара. Из образложења овог решења утврђено је да је на основу закључка о покретању прекршајног поступка заказана прва расправа за 19.06.2006. године. Због учињене повреде радне дужности, тужиљи је решењем туженог од 15. 08. 2006. године отказан уговор о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиље за поништај одлуке туженог којим јој је отказан уговор о раду.

Наиме, одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. Одредбом члана 20. став 2. тачка 1. Анекса број 1 уговора о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе која се огледа у неизвршавању и неблаговременом, несавесном и немарном извршавању радних дужности и обавеза предвиђених законом, појединачним колективним уговором и уговором о раду.

У конкретном случају, правилно је тужени утврдио да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе утврђену одредбом члана 20. став 2. тачка 1. Анекса број 1 уговора о раду, јер у тренутку када је извршена теренска контрола од стране пореског инспектора Министарства финансија књигу дневних извештаја није чувала на месту где се врши промет. Пре доношења оспореног решења тужени је поступио

у складу са одредбом члана 180. Закона о раду, јер је пре отказа уговора о раду тужиљу писменим путем упозорио на постојање разлога за отказ.

Неосновано се ревизијом истиче да су нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 184. став 1. Закона о раду када су закључили да је оспорено решење тужени донео у законском року од три месеца од дана сазнања за повреду радне дужности. Ово стога што у току поступка није утврђено да је записник о учињеној контроли, који је потписао радник туженог ВВ, уручен директору туженог одмах по његовом сачињавању, нити је утврђено да је порески инспектор одмах после контроле о учињеној повреди радне дужности од стране тужиље обавестио о томе радника туженог ГГ (координатора за ___ и околину), па су правилно судови као датум сазнања за учињену повреду узели 19.06.2006. године, када је одржана прва расправа у прекршајном поступку. Имајући у виду да од овог датума, до дана доношења оспореног решења, није протекло рок од три месеца, тужени је у свему поступио у смислу одредбе члана 184. Закона о раду.

Без утицаја на другачију одлуку у овом спору су наводи ревизије да рок почиње да тече од дана када је радник ВВ потписао записник о учињеној контроли, с обзиром да он за то није био овлашћено лице, да би датум сазнања текао од тог дана.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР-08/ЈД